

vil imidlertid om det ærede Medlems Forslag ikke sige, at det mangler Klarhed, jeg vil sige, at det bærer Uklarhedens Præg. Det ærede Medlem vil have en Mand indsat her, som skal have direkte Referat til Ministeren. Selvfølgelig, det er vi alle enige om. Men samtidig skal denne Mand være Konsulent for et Raad, som er underordnet Ministeren. Der vil da kunne fremkomme den mærkelige Situation, at vedkommende Mand som Direktør henvender sig til Ministeren, og denne dernæst spørger et Raad, for hvilket den vedkommende Mand er Konsulent. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil paa-staa, at dette er et Udtryk for Klarhed, for mig staar det som Uklarhedens Topunkt. Forholdet bør være saaledes: der udnævnes en Mand, hvorvidt han er Læge eller ej har i denne Forbindelse intet at sige, overfor Ministeren indtager han den Stilling, at han er Direktør, og i denne Stilling har han for saa vidt intet med Lægevidenskaben at gøre. Er det lægevidenskabelige Spørgsmaal, som skal besvares, maa Ministeren henvende sig til Sundhedsstyrelsen og have en Udtalelse fra den, og af det Raad kan selvfølgelig vedkommende ikke være Medlem.

Jeg haaber derfor, at den høje Rigsdag vil gaa med til dette Forslag, som er klart og tydeligt, og som ikke gør Indgreb i Administrationens Ret og ikke indfører et politisk Element, at den altsaa vil tage klart Standpunkt og stemme for det af Flertallet stillede Ændringsforslag, som jeg har kunnet tiltræde. Meningen er, at vi her ikke skal have en Institution, som er et Omsvøbsdepartement, heller ikke et Raad, som paa Forhaand er politisk bestemt, men at Ministeren skal staa som den, der har Ansvar.

Pürschel: Naar den højtærede Justitsminister sagde, at hvis jeg havde været til Stede i Udvalget, vilde jeg sikkert være blevet overbevist ligesom Udvalget i øvrigt, saa gjorde den højtærede Minister sig der skyldig i den lille Uagtsomhed, Uføhlighed at glemme et enkelt Udvalgsmedlem, oven i Købet en Dame, som var til Stede og hørte den højtærede Ministers levende Ord, men altsaa ikke følte sig overbevist af dem. Jeg siger det kun, fordi jeg er overbevist om, at den højtærede Justitsminister som den fødte Gentleman, han er, vil benytte Lejligheden til at berigtige denne lille Misforstaaelse.

Saa sagde den højtærede Justitsmini-

ster, at det manglede blot, at et Parti skulde sige til Justitsministeren: Du skal tage den og den Mand! — og saa skulde altsaa Justitsministeren have Ansvar for alle de Fadæser, som blev begaaet. Det vidner smukt om den højtærede Justitsministers Tillid til de Folk, han ad denne Vej kunde faa frem, at han paa Forhaand føler sig overbevist om, at der vil blive begaaet Fadæser. Men der er jo ikke Tale om, at Justitsministeren skal tage den og den Mand, der staar kun, at en Sindssygelæge, som har særlige administrative Evner, skal have Fortrinet, og da Justitsministeren selv siger, at en saadan Mand bør have Fortrinet, forstaar jeg ikke rigtig, hvorfor man ikke maa slaa det fast i Loven. Det er nemlig trods alt ikke en Selvfølgelighed; den højtærede Justitsminister og jeg er enige om, at det er en Selvfølgelighed, men der findes indenfor Medicinalkommissionen Folk, der ikke betragter det som en Selvfølgelighed, og man kan altsaa ikke affeje dem med, at det er en Selvfølgelighed. Jeg takker den højtærede Minister, fordi han belærer mig om, at Selvfølgeligheder ikke skal staa i Loven; jeg er altid glad for Belæring, ikke mindst naar den kommer fra en saa autoritativ Side som den højtærede Minister. Jeg har i øvrigt vidst det i nogle Aar.

Den højtærede Minister talte om Uklarhedens Toppunkt, men jeg maa sige, at det lykkedes mig ikke at finde den krystalagtige Klarhed i den højtærede Ministers Udtalelser om disse Punkter. Den højtærede Justitsminister argumenterede nemlig imod dette Forslag ud fra sin egen Ordning. Naar jeg ved det Forslag, jeg har haft den Ære at formulere, har trukket Grænserne klart og skarpt, behøver der ikke at opstaa saa særdeles mange Vanskeligheder af dette, at Direktøren for disse Anstalter tillige er Medlem af Sundhedsstyrelsen. Man har i øvrigt, saa vidt jeg ved, et Forhold med en Mand, der er Direktør for Seruminstittet, og som tillige er Konsulent i visse Sager for Sundhedsstyrelsen. Det er altsaa ikke helt ukendt, at en Konsulent tillige ved Siden af har en ret selvstændig Stilling, og det er foreslaaet saaledes netop for at skabe Muligheden for et godt Samarbejde mellem Direktøren og Sundhedsstyrelsen, netop for at bortskære Muligheden for at faa to modstridende sagkyndige Udtalelser om det samme Forhold, hvad jo altid vil være uheldigt. Jeg forstaar ikke, at det er en